

Nagyböjt III. hete

Hétfő

2Kir 5,1-15a * Lk 4,24-30

*„Elizeus próféta korában is sok leprás élt Izraelben,
s egyikük sem tisztult meg, csak a szíriai Námán.”*

A szíriai Námán és a názáretiek magatartása több hasonlóságot is mutat.

Közös bennük az előítéletesség és a hamis elvárások. Námán meg van győződve róla, hogy rangjához méltó csak az lehet, ha Izrael királya gyógyítja meg. Amikor a király Elizeushoz utasítja, újabb csalódás éri: elvárná, hogy a próféta személyesen foglalkozzék vele, ehelyett az csak szolgájával üzen neki, ráadásul olyan „gyógymódot” ír elő, amely egyáltalán nem tűnik megfelelőnek. *„Hát nem különbek-e Damaszkusz folyói, az Abana és a Parpar Izrael minden vizénél?”*

A názáreti zsinagóga közössége ugyancsak előítélettel viseltetik Jézussal szemben: nem a jól ismert ács fia ez, honnan veszi hát mindazt, amiről beszél? És elvárásokat is támasztanak, amikor azokat a csodákat kérik rajta számon, melyeket Kafarnaumban művelt.

Az alapvető különbség Námán és a názáretiek között, hogy az előbbi – igaz, csak szolgáló rábeszélésének engedve – képes túllépni előítéletein, a názáretiek viszont megátalkodnak kishitőségükben, és kitalálják maguk közül Jézust.

Komoly lecke ez nekünk, Jézus Krisztus mai hallgatóinak is. Vajon van-e bennünk elég bátorság, nagyvonalúság, hogy megengedjük Istennek, hogy ne a mi elvárásaink, hanem saját tetszése szerint vigye végbe csodatetteit életünkben?

Elizeus próféta viselkedése alázatra intette az előkelő külföldi vezért: az üdvösség Izrael által adatik. Ma a végidők Izraelének, az Egyháznak szentségei azok a folyók, melyek a lelki gyógyulás, az üdvösség eszközei, még ha sokan le is nézik, meg is vetik őket. Vannak látványosabb, hatásosabbnak tűnő módszerek, melyek emberi kiteljesedésünket, tökéletes önmegvalósításunkat ígérik, de egy ponton rá kell döbbernünk, hogy semmit sem használnak. Üdvösség csak az Egyház hitéből és szentségeiből fakadhat számunkra.

A názáretiek hitetlensége, szűkkeblősége viszont arra int, hogy az Egyházhoz való tartozásunk, ha csupán külsődleges, nem sokat ér. Minél közelebb vagyunk az üdvösség forrásához, annál nagyobb alázatra van szükségünk a kegyelem befogadásához.